

‘I see dead people’

Ik zie, ik zie... wat jij niet ziet

De film *The Sixth Sense* met acteurs Bruce Willis en Haley Joel Osment is een klassieker. Een bedeesd jongetje, Cole Sear, komt bij psycholoog Malcolm Crowe. De angstaanvallen en het sociaal isolement waar Cole last van heeft, blijken samen te hangen met het kunnen zien van dode mensen: ‘I see dead people’... Reïncarnatietherapeut Marianne Notschaele-den Boer ziet regelmatig dode mensen. Bang is ze er niet meer voor, leuk is soms anders. Ze vertelt over een mistige autopassagier, een lang geleden overleden vrouwtje en een geest in de badkamer.

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

“Kun jij écht dode mensen zien?”, vragen jongeren me weleens. “Vet”, vinden ze dat, als ik hun vraag met ‘ja’ beantwoord. Zo’n paranormaal talent spreekt tot hun verbeelding. Voor mij hoeft dat waarnemen van entiteiten/geesten helemaal niet; toch gebeurt het gewoon, gemiddeld een keer of vijftien per jaar. Ik ben er aan gewend geraakt. Als kind en jongvolwassene schrok ik me vaak nog te pletter, meestal omdat het zien van dode mensen gebeurde op momenten dat ik er totaal niet op was voorbereid. Het onvoorspelbare en plotselinge aspect vond ik akeliger dan het daadwerkelijk zien van overleden personen. Ik kan me goed voorstellen hoe eng het voor hoogsensitieve en/of paranormaal

gevoelige kinderen, zoals Cole in *The Sixth Sense*, kan zijn wanneer ze zomaar opeens energie van overledenen waarnemen. Als je visueel bent ingesteld, is dat regelmatig flink schrikken. *Out of the blue* een geest tegenkomen op een begraafplaats vind ik best te doen, op een kerkhof kun je het één en ander aan entiteiten verwachten. Akeliger vind ik het als ik er niet op bedacht ben of als het bloederige taferelen betreft. Bijvoorbeeld tijdens een natuurwandeling ‘iemand’ aan een boom zien bungelen en weten dat het zielsenergie betreft van een persoon die zich daar verhing, of op plaats delict energie waarnemen van overleden personen die daar gewelddadig aan hun eind kwamen.

ENG EN ONGRIJPBAAR

Voor (jonge) kinderen die zulke waarnemingen voor het eerst meemaken, kan het buitengewoon beangstigend en verwarrend zijn. Zij ontdekken/zien iets dat anderen in hun omgeving helemaal niet opvangen aan informatie uit een andere werkelijkheid. Het etiketje ‘jij bent gek’ is snel opgeplakt. Ieder kind hoort graag bij een groep en wil zich geen rare uitzondering voelen. Terugtrekkend gedrag kan een mogelijk gevolg zijn. Als kind voelde ik me het veiligst thuis op mijn eigen slaapkamer, met stapels boeken om te lezen. Buiten zijn of buiten spelen, naar anderen toegaan (vriendjes, vriendinnen, andere families) vond ik eng. Ik had geen grip op

wat ik daar allemaal tegen zou kunnen komen aan vreemdsoortige onbekende energieën. Ik schrok vaak en veel van onverwachte en ongrijpbare verschijningen. Niet alleen van het zien van dead people, maar ook van vriendelijke lichtwezens. Wist ik veel hoe dat in het begin zat met de overgang tussen de werelden van de levenden en de doden. Naarmate ik volwassen werd en meer van spirituele materie begreep, beter onderscheid leerde maken tussen dolende zielsenergieën en energie-echo’s van overleden personen én mijn eigen auragrenzen goed in de gaten hield, vond ik ‘doden zien’ minder eng. Oefening baart kunst. Regelmatig prijs ik me wel gelukkig dat ik tegenwoordig bij het waarnemen van geesten/entiteiten niet alles even scherp zie. Dat dolende zielen in mijn nabijheid onscherp of schimmig blijven, vind ik prima. Wat niet weet, wat niet deert. Ik heb mijn handen vol aan het filteren van allerlei paranormale indrukken die op me afkomen, laat staan dat ik alle doden scherp en in kleur zou willen zien.

PARANORMALE COCKTAIL

Zielsenergieën van overledenen kun je op

verschillende manieren helder waarnemen: zien, horen, voelen, ruiken, proeven, weten. En in diverse gradaties, van vage tot kristalhelderde beelden, van ineens dingen weten tot het ruiken van een vieze geur waarbij je meteen je neus dichtknijpt, van koude

of een tekst/gedachte/boodschap voor mijn geestesoog zien verschijnen en dat als geschreven tekst lezen. Gek? Nee. Paranormaalgevoelig, ja. Een paranormale cocktail: van alles een beetje.

‘Verbindingen tussen dood en leven ervaar ik als kleine wondertjes’

rillingen krijgen tot een bittere smaak in je mond proeven. Mijn waarneming op het gebied van ‘dode mensen zien’ beperkt zich veelal tot weten, zien van niet al te scherpe beelden in kleur of zwart-wit en het horen van geluiden of woorden in mijn hoofd. Het wisselt. De ene keer staat het kippenvel me op de armen, een andere keer kan ik een entiteit voelen aankomen door een ijzig koude luchtstroom als hij/zij me nadert. Ik kan een liedje, kenmerkend voor de overleden persoon in kwestie horen in mijn hoofd

GEEST IN DE MIST

Hoe dat werkt? Een voorbeeld. Op een avond laat reed ik in het donker, in mijn Mini, over de snelweg. Van Roosendaal via Breda naar Zundert. In de buurt van Breda bij Prinsenbeek kwam ik in een plotseling opdoemende mistbank terecht. De achterlichten van de auto voor me kon ik korte tijd niet meer zien. De mistflarden werden weer dunner; uit veiligheid minderde ik snelheid en deed de mistlampen van mijn auto aan. Rechts naast me op de ►

‘Ik heb er vaak geen zin in om als medium voor boodschappenmeisje te spelen’

lege passagiersstoel voelde ik een koude luchtstroom die bij een transparante, mannelijk aanvoelende energievorm hoorde. In mijn hoofd ving ik ‘zijn’ angstige woorden op: “Pas op, kijk uit! Remmen!” Daarna hoorde ik een gigantische klap. Niet in het echt, maar in mijn hoofd. Metaal op metaal. Het geluid van een auto die op een andere auto botst. Terwijl ik gewoon doorreed, constateerde ik: hier is een man overleden bij een ongeluk dat in dichte mist plaatsvond. Ik voelde zijn zielsenergie. Een minuut later was de energievorm weer verdwenen. Extra voorzichtig reed ik verder terug naar huis. Later die week vernam ik dat jaren geleden op dat gedeelte van de route (Breda/Prinsenbeek) een groot mistongeluk was gebeurd. Een kettingbotsing in dichte mist, met dertien doden tot gevolg. Eén van die doden zweefde nog rond, niet begrijpend dat ‘hij’ daar destijds was gestorven. Voor een klein moment maakte ik energetisch contact met hem, mogelijk omdat we allebei op hetzelfde ogenblik en op de zelfde mistige locatie bezig waren met ‘gevaar, kijk uit!’. Ik in het nu, hij in het verleden. Zag ik deze transparante tijdelijke passagier in mijn Mini tot in detail? Nee. Ik voelde deze energie-aanwezigheid meer dan dat ik hem werkelijk zag. Ik hoorde een mannenstem, zag de contouren van zijn gestalte en wist dat het een lange man betrof. Op het moment dat het ongeluk gebeurde, droeg hij een beige regenjas. Hij zat op de passagiersstoel naast de bestuurder, in een auto die op een voorgaande auto botste. Voor de meeste autorijders is het op snelwegen druk met file en verkeer, voor sommige paranormale autobestuurders kan het met geesten druk zijn op de route.

DOOD OUD VROUWTJE

In Amsterdam bezocht ik vriendin Lisanne.

Zij woonde in hartje centrum, waar ze enkele kamers huurde op de vierde verdieping van een oud herenhuis. Via lange, smalle en hoge trappen kwam je bij haar kleine appartement. Na een gezellige middag samen, liepen we de trappen af. Voorzichtig, om niet te vallen, steunde ik met mijn hand tegen de muur. Een trapeuning ontbrak en de smalle treden waren gammel. Bijna beneden aangekomen zag ik onderaan de trap, tegen de voordeur aan op de grond, een vrouw in foetushouding liggen. “Lisanne”, zei ik geschrokken terwijl ik naar de plek wees, “daar ligt een dood oud vrouwtje!” “Nee joh”, zei zij, “ik zie niks. En dat kan helemaal niet, er wonen hier geen oude mensen.” Ik staarde naar beneden. Zag een opgerold klein vrouwtje van een jaar of zeventig. Dood. Grijs haar piekte op haar hoofd onder een witte pofmuts vandaan. Haar lichaam dat ik op de grond bij de voordeur zag liggen was voor mij zo echt als het maar zijn kon. Hoewel, de kleuren van de kleding van de vrouw waren dofder dan hedendaagse felle kleuren. Naarmate ik langer keek, zag ik dat de vrouw er niet echt meer lag, maar dat ze daar wel ooit precies zo in die houding had gelegen. Ze moest een enorme smak hebben gemaakt van de smalle hoge trap. Het leek me dat ze binnen een half uur na de val op de vloer aan haar verwondingen was overleden. Hoe ik dat wist? Die gedachte drong zich eenvoudigweg aan me op. Aan haar kleding af te leiden was ze rond 1750 gestorven. Haar zielsenergie was al lang vertrokken. Geen entiteit, maar een resterende energieafdruk van een oude fatale val was overgebleven. Het vrouwtje was klein van stuk geweest, ongeveer één meter vijftig. Ten tijde van haar overlijden had ze een muts op het hoofd gedragen, met een lint vastgestrikt onder haar kin, een grijze blouse aan en een lange donkerblauwe rok met een wit schort aan de voorzijde. Na haar val van de trap had ze armen en benen dicht tegen zich aangedrukt en was ze op haar zij gaan liggen. Ik rilde van de kou zodra ik beseftte hoe eenzaam ze zich bij leven had gevoeld en dat het enige tijd geduurd had voordat ze door anderen dood gevonden werd. “Ik zie echt helemaal niets”, zei Lisanne, “maar ik zal de boel hier morgen eens energetisch reinigen met brandende salietakken. Ik

woon hier nu drie jaar. Een paar keer had ik bij de voordeur het gevoel dat ik over iets heen moest stappen bij de drempel, maar geen moment dacht ik dat het zoiets kon zijn als waar jij het nu over hebt.” Lisanne had wel een beetje van de rest-energie van de overleden vrouw gevoeld, maar niet kunnen benoemen wát het precies was waar ze overheen stapte.

BUNGELEND IN DE BADKAMER

Een ander voorbeeld. Vriend Hans was een lieve, zachtaardige man. We deelden een gezamenlijke interesse voor spirituele onderwerpen. In Tilburg was hij net verhuisd naar een tussenwoning in een andere wijk. Tegen een schappelijk tarief mocht hij van de eigenaar de benedenverdieping onderhuren. De bovenverdieping stond tijdelijk leeg. Hans was trots op zijn nieuwe onderkomen en nodigde me uit langs te komen. Toen ik op een middag bij hem was, moest ik na een uurtje babbelen over goeroes en piramides nodig naar de wc. “Ga maar boven in de badkamer naar het toilet. Die verdieping staat toch leeg, dan ga ik beneden”, zei hij, “praten we straks verder.” Ik liep de trap op, opende in de gang op de eerste verdieping de deur van de badkamer en bleef stokstijf staan. Boven het mintgroene bad bungelde aan het plafond een dode man, aan een riem. Hij hangt er nog steeds, schoot door me heen. Zelfmoord, zich opgehangen met aan elkaar vastgemaakte leren riemen. Dit was geen energie-echo, hier was de overleden man als entiteit volop aanwezig. Mooi dat ik geen gebruik ging maken van die wc naast dat bad. Veel te eng! Ik holde terug naar beneden en riep: “Hans, er hangt een man in die badkamer! Dood! Ik ga daar niet naar de wc.” Ik wachtte tot Hans uit het toilet kwam. Geruststellend zei hij: “Relax. Niks aan de hand, joh. Neem de wc hier maar.” Nadat mijn verhoogde hartslag weer normaal was, vroeg ik waarom de bovenverdieping van dit rijtjeshuis eigenlijk leeg stond. Hans glimlachte en zei droog: “Ik heb gehoord dat de vorige huurder die hier woonde zich in de badkamer heeft opgehangen. Sindsdien staat het boven leeg. Ik kende hem niet, want ik ben pas na zijn dood hier komen wonen. Ik heb geen last van hem. Jij wel. Ik ben verslavingsge-

voelig, jij paranormaalgevoelig. Ik ga een jointje opsteken.” Tja, ieder zijn ding.

NET ALS IN DE FILM

In genoemde situaties, in de auto op de snelweg, bij Lisanne in Amsterdam en bij Hans in Tilburg, was ik niet bezig met energiebegrenzing van mijn aura. Juist dán entiteiten tegen het (energie)lijf lopen, als je het ‘t minst verwacht, is voor mij schrikken. Zit ik daarentegen goed in mijn vel, en in mijn energie, heb ik doorgaans weinig last van onaangekondigd bezoek van geesten/entiteiten en ben ik er niet bang voor. Ik denk weleens, was het maar net zo gemakkelijk als in films en tv-series wordt voorgesteld. Dat je alle rondlopende zielen onmiddellijk herkent bij een eerste ontmoeting, omdat ze eruitzien als een perfecte transparante kleurenkopie van hoe ze waren op het moment van sterven. Dat je direct hele gesprekken met ze kunt voeren, ze uit kunt leggen hoe het zit, dat ze gestorven zijn maar dat niet door hebben. Dat ze naar Het Licht mogen reizen, naar andere sferen, om uit te rusten en opnieuw te beginnen. Actrice Jennifer Love Hewitt communiceert in de tv-serie *Ghost Whisperer* als Melinda Gordon losjes met aardgebonden geesten. Iedere aflevering brengt ze een dolende entiteit keurig netjes en liefdevol naar Het Licht. Actrice Patricia Arquette benadert de paranormale werkelijkheid beter. Melinda mag relaxed met dolende zielen praten, zo simpel werkt het in de meeste gevallen niet. In de tv-serie *Medium*, gebaseerd op een echt bestaand Amerikaans medium Allison DuBois, krijgt de hoofdrolspeelster in haar dromen informatie door van overleden personen. Als ze weer wakker is, puzzelt ze alle stukjes paranormale waarneming aan elkaar tot één geheel om er vervolgens moordzaken mee op te lossen. Haar contact

‘Er hangt een man in die badkamer... Dood!’

met de doden gaat met vallen en opstaan, net zoals in de realiteit.

DEAD PEOPLE

Lichtwezens uit andere dimensies die ik mocht ontmoeten, waren doorgaans vriendelijk en liefdevol. Entiteiten/geesten die ik tegenkwam waren vriendelijk, lastig, irritant en bij uitzondering kwaadwillend. Het is in andere dimensies niet anders als op aarde. Er zit van alles tussen. Af en toe geef ik een berichtje door van overledenen aan hun achtergebleven dierbaren, als ze daar vanuit de ‘andere wereld’ speciaal om vragen. Soms denk ik een dergelijke boodschap te verzinnen; uit reacties van de ontvangers blijkt het tegendeel. Zulke verbindingen tussen dood en leven ervaar ik als kleine wonderpjes. Toch heb ik er ook regelmatig geen zin in, om voor boodschappenmeisje te spelen. Dwalende zielsenergieën zoek ik uit mezelf niet op, al kloppen ze wel bij mij aan omdat ik ze kan zien. Mijn interesse ligt meer bij het werken met inzichten uit vorige levens: cliënten leren hoe ze sterfervaringen in vorige levens kunnen afronden opdat ze 100% in het hier-en-nu kunnen gaan leven. Dat is eveneens werken met *dead people*, maar anders en voor mij leuker om te doen. ●

© Tekst RHA Publishing
Marianne Notschaele-den Boer
www.vorigelevens.nl